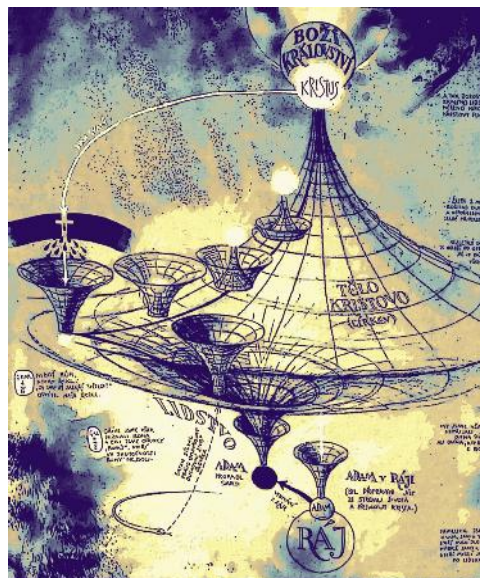
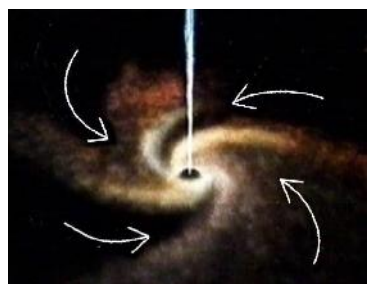

5) PROMĚNA

1) DUCH SVATÝ

Páté schema opět navazuje na předchozí, je vlastně totožné, ale tentokrát s ohledem na jednotlivce. Hřích jsem přirovnával k centrifuze, jeho odstředivá síla nás rozmetává pryč od Boha, od zdroje života. Kristova láska, prokázaná na kříži, vykazuje velkou gravitaci, která překonává rozptyl hříchu a shromažďuje nás znovu ke zdroji života. Ve vesmíru se ovšem ke zdroji gravitačního pole (černá díra) stahuje veškerá hmota i záření ze širokého okolí. Proč tedy Kristova láska

nepřitáhne všechny lidi bez rozdílu, když Ježíš miluje všechny? Potřebujeme mít v sobě speciální částici, ten správný „magnet“, který na Kristovu lásku reaguje. Tou „částicí“ je Duch svatý. Musíme jej přijmout, nevznikne v nás sám od sebe třeba tím, že se budeme hodně modlit, nebo budeme hodní, dělat samé dobré skutky, ani nemusíme čekat, až o tom rozhodne Vatikán, nebo jakýkoliv jiný lidský, nebo církevní úřad. Jak už bylo vysvětleno dříve, jakmile uvěříme ve svém srdci, že Ježíš vstal z mrtvých a svými ústy vyznáme, že je teď naším Pánem, dovolili jsme tím Duchu Svatému, aby vstoupil a jsme okamžitě zachyceni gravitací Kristova kříže a Kristovy lásky.

Od té chvíle jsme svatí, protože máme Ducha Svatého.

Ještě jsme neudělali nic dobrého pro Boží království, naše duše je stále stejně hříšná, jako dřív, neumíme se modlit, ještě jsme nečetli Bibli, ale Bůh nás přijal mezi svaté. TO JE SKANDÁL. Evangelium musí být pro svět a zřejmě i pro Vatikán skandální záležitostí.

Spasení není z vás, je to Boží dar, není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Efezským 2,9)

Spasení je zcela zadarmo a protože není možné bez svatosti, je tedy i svatost zadarmo, zcela bez zásluh. Svatost není ani vlastnost, ani titul, je to stav, nebo situace, ve které jsme se **ocitli**. Svatost neznamena **bezhříšnost**, ale **oddělenost** pro Boha, (pro Boží věci). Je to proto, že celá následující proměna člověka, není možná bez Ducha Svatého. Dlužno uznat, že veřejnost má trvale vžitou představu o svatosti, jako o bezhříšnosti. Umím si představit trapnost situace, kdy hlasatelka televizních Událostí naléhá na obráceného křesťana, aby se jednoznačně vyjádřil na kameru: „Tak jste svatý, nebo ne?“ Vzhledem ke všeobecně vžité představě bych spíše řekl ne, a nepovažoval bych to za zřeknutí se Ducha Svatého. Rozhodně bych si nepřál, aby veřejnost o mě říkala, on tvrdí, že je dokonalý a bez hříchu.

Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.

(1. Janova 1,8)

Také v kázání občas slyším mluvit o svatosti, jako o něčem, k čemu teprve spějeme, svatost, jako **dokonalost v Kristu**.

Pozor tedy na tento pojem, někdy se káže **oddělenost** pro Boha, jindy **dokonalost** v Kristu, jedno je na samotném začátku, druhé na úplném konci. To, co je mezi tím, je proces proměny, který my sami na sobě vykonat nemůžeme, každá změna je nový dar Ducha a nový zázrak. Co nestihneme, se doučíme po smrti, co v nás zůstane

nesvaté, (myslím, že absolutně dokonalý v Kristu nebude nikdo)(?), projde ohněm. **Dílo každého vyjde na jevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu, sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.**

(1.Korintským 3,13-15)

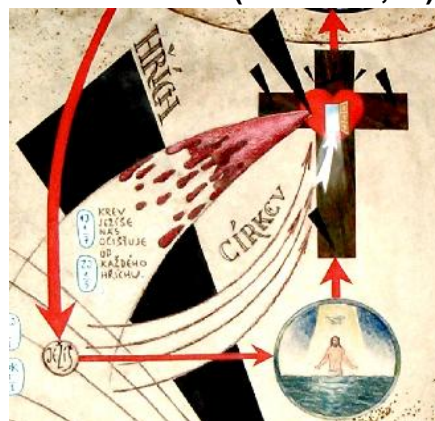
Projít ohněm je hrozná představa. Nechci to nikomu vnučovat, nemám prorocké zjevení, ale myslím si, že se nejedná o oheň pekla, ale oheň Ducha svatého a průchod křížem. Kříž, jeho otisk v ponebesí, je tím struhadlem, tím Božím ořezávkem, na kterém skončí všechny přečnávající nečistoty, všechny nevyznané hříchy. Myslím, že není o co stát, je mnohem příjemnější všechny hříchy vyznat už teď na zemi a odvracet se od nich. Pokud to jsou těžké věci (závislosti), do kterých pořád padáme, Bůh je trpělivý, vidí do našeho srdce, které se trápí, dává nadpřirozenou sílu, posílá citlivé pomocníky.

Projít ohněm se nebude chtít nikomu. Kříž jsou **dveře**, do kterých se neodváží nikdo sám od sebe bez Ducha svatého vstoupit. Ač se už nebude jednat o fyzickou bolest, na nepoučeného člověka to místo bude působit nepřekonatelným sebezdedšením z vlastní hříšnosti. A i kdyby našel odvahu, nebude schopen.

„Snažte se vejít úzkými dveřmi, neboť mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou schopni.“

(Lukáš 13,24)

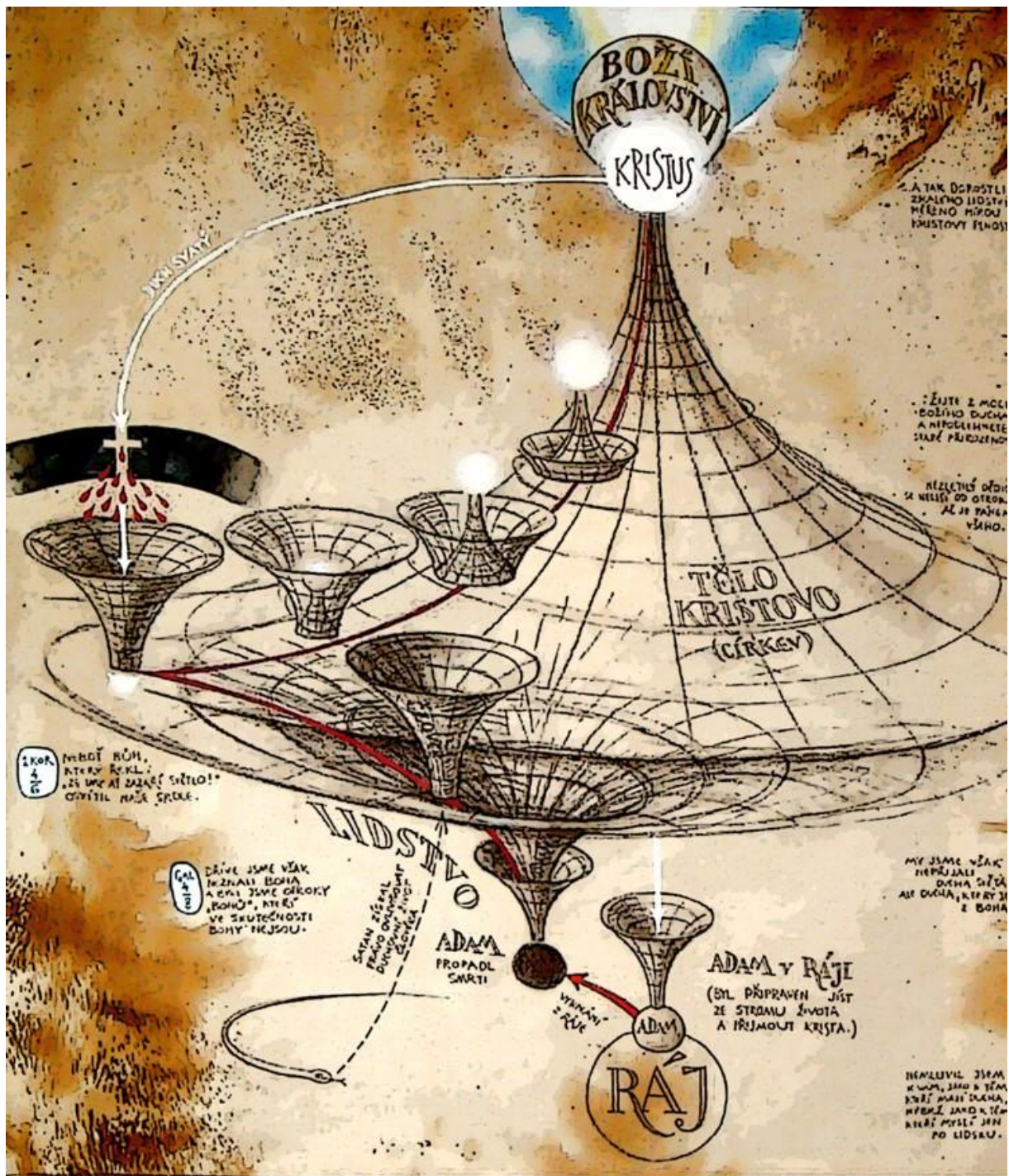
Myslím, že právě toto slovo se týká té situace, která bude zjevná až po smrti v ponebesí. Neumím si představit, že by to někdy mohlo platit tady na zemi. Vejít může každý, kdo chce a je vítán, může to být sebe větší lotr, když bude činit pokání, bude přijat. Když se ale duše člověka ocitne v ponebesí, začne chápat svou situaci, centrifuga Hříchu začne nemilosrdně působit rozptylem do temnot, duše člověka bude chtít vejít, ale nebude moci. Duch Svatý je ta Boží rybářská návnada, kterou musíme spolknout. Bez ní bychom se sami neodvážili projít ohněm a i kdyby odvážili, hřích by nás nepustil. Kdo

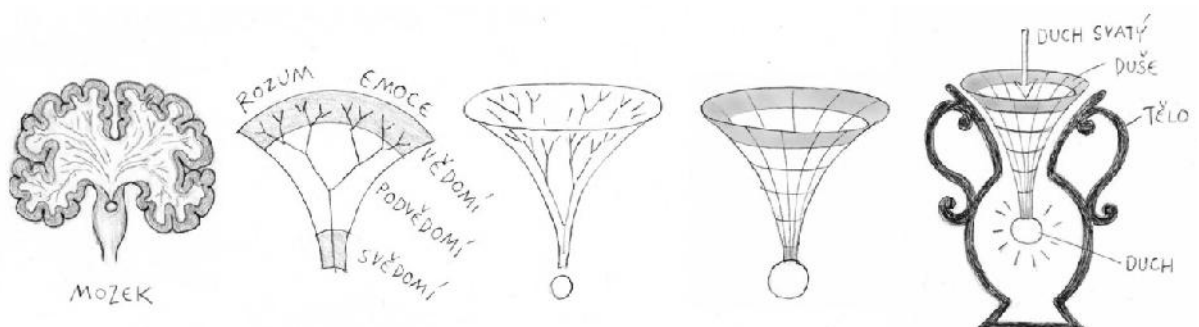
se nechá vést Duchem Svatým a proměňovat stále více do Kristova charakteru, je pro něj průchod ohněm (křížem) bezbolestný, neboť Ježíš už za něho trpěl. To, co nám chybí do dokonalosti, tolik nevadí, to se doučíme, vadí to, co přečnává, co prostě do nebe nesmí. Ale pozor, lenost jít dál k dokonalosti ve víře, je také hřích.

Myslí-li teď někdo na ty, co neměli v životě příležitost slyšet evangelium, rozumím tomu, také to znám a hodně mi to kazilo dojem i víru, že Bůh je spravedlivý. Bůh je ale opravdu spravedlivý a má to pod kontrolou. Bible neříká, že jenom křesťané budou spaseni, Bible říká, že jenom Ježíš je spasitel. Myslím, že v okamžiku smrti se každý osobně setká s Kristem a pokud neslyšel evangelium, uslyší ho, jeho svobodná vůle mu bude ponechána dostatečně dlouho, aby se mohl rozhodnout. Já jsem také zvažoval, že se rozhodnu až na smrtelné posteli, ale hned jsem se zastyděl za to, co Bůh v té chvíli viděl v mém srdci. Ať nikdo nespolehá, že smrt změní postoj jeho srdce. Musel jsem si uvědomit, že Bůh je dobrý absolutně ve všem a že to se mnou myslí dobře už teď a tady a lépe, než já sám. Vůbec jsem netušil, čemu jsem se chtěl vyhnout, teprve s Kristem všechno ožívá a dostává smysl a harmonii. Teprve s Kristem se člověk cítí bezpečně, i když se kolem hroutí svět.

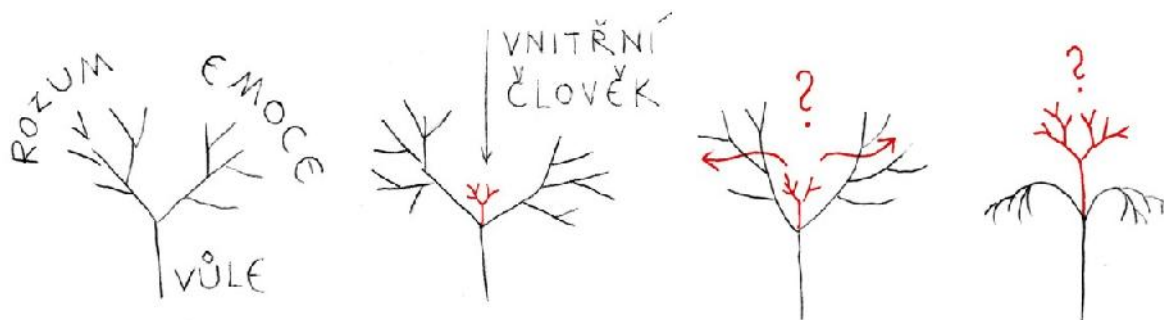
Duch Svatý je tentýž Boží Duch, který sestoupil na Marii a počal zrození Ježíše Krista, prošel utrpením kříže, prošel i peklem, vystoupil na nebesa, kde byl „rozmnoužen“ na počet lidí na zemi a od Letnic je sesílán ke každému člověku a čeká, až bude moci vstoupit dovnitř. Výraz Duch Kristův, je také biblicky správný, lépe snad vyjadřuje, že se jedná o Ducha s osobní zkušeností lidského údělu, ve skutečnosti jde ovšem stále o téhož Ducha Svatého.

Model kapky je stejně použitelný pro celé lidstvo, jako pro jednotlivce. Také Adamova duše se rozpíná do všech stran jako rostlina, také lidský mozek se podobá stromu, který se rozrůstá z jednoho (mozkového) kmene.

Pro názornost zjednodušeně, se lidská duše v církvi znázorňovala asi takto: Duše se dělí na tři základní oblasti, rozum, city a vůli, (vůle je umístěna do kmene asi proto, že má rozhodovací funkci). Doprostřed přijímáme Ducha Svatého, z něho se zrodí nový (vnitřní) člověk, který roste Božím růstem, když ho sytíme Božím Slovem. **...aby se ve vás jeho Duchem upevnil a posílil vnitřní člověk a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích .** (Efezským 3,16-17)

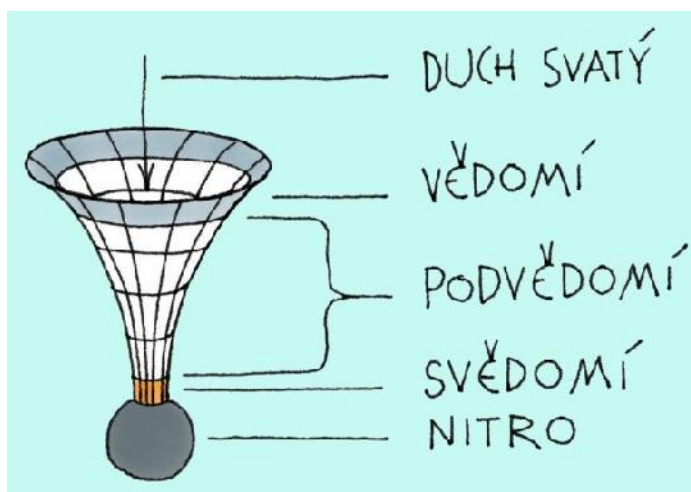
„Až potud dobrý.“ Jak si ale představit, co se děje s naší duší? Jsme nové stvoření v Kristu, které v nás roste, má snad nějak prorůstat skrz naši duši, aby nesla ovoce Ducha, nebo snad, že by naše duše měla odumřít a být nahrazena „duší“ Kristovou? Naše duše má být přeci spasena, musí z ní tedy něco zůstat.

Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětil a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

(1. Tesalonickým 5,23)

Kapka vody a také anatomie mozku i morfologie rostlin (spolu s Božím Slovem) mne inspirovaly k jiné představě.

Myslím si, že **vůle** není v mozgovém kmene, ale spíše v šedé kůře mozkové, kde sídlí naše **vědomí**. Vědomí je podle mne naše vědomé (chtěné) myšlení, vše co si uvědomujeme a z pravidla jsme schopni o tom přemýšlet. O své vůli víme, je vědomá, je zdrojem našeho svobodného rozhodování a to vzniká v mysli.

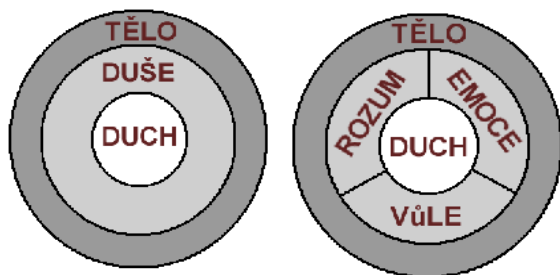
Pod vědomím je **podvědomí**, které si neuvědomujeme, ale ve kterém probíhají důležité procesy ovlivňující náš mentální život. Zde mohou vznikat různé myšlenkové vazby a spojení, které se pak vyplaví do vědomí, my si je uvědomíme (dostaneme nápad) a podle toho svou svobodnou vůlí činíme rozhodnutí.

Na samotné bázi kmene, v těsném kontaktu s naším nitrem (duchem) je **svědomí**. Jestliže s podvědomím nemáme vědomý kontakt, tak se svědomím znovu ano. Je to tichý hlas z našeho nitra, který si uvědomujeme, ale **součástí vědomí není**, hlas svědomí nemůžeme vědomě umlčet, můžeme ho jen otupit, nebo přehlušit. Na jednom dobrém kázání bylo řečeno, že naše svědomí je ta část duše, která zbyla člověku, jako památka po kontaktu s Bohem v ráji, kdy s ním Adamův duch ještě komunikoval. Svědomí je u každého člověka tím komunikačním kanálem, do kterého mluví Duch Svatý. Naše svědomí volá po Bohu, ale protože je součástí porušené duše, lze ho vědomou vůlí otupit, nebo upokojit náhražkami (modlami).

V našem **nitru** (duchu) je prázdnota způsobená Adamem a jeho odpadnutím od Boha. Abychom utišili svědomí, snažíme se ho něčím vyplnit. Postupem času si

každý do té prázdnoty něco zasadí. Každý si to prázdné místo vyplní něčím jiným, většinou je to rodina (děti), ale může to být cokoli jiného, peníze, sex, kariéra, práce, osobní image, filosofie, hudba a její kultury – hippies, punk, hip-hop,...aj.

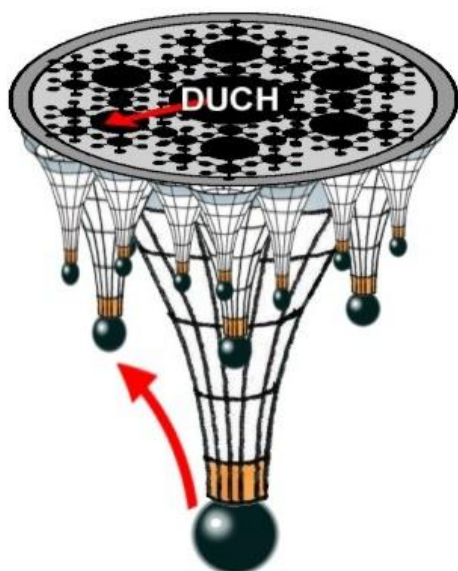
To prázdné místo je připraveno pouze pro Ducha Svatého, (oživující Duch Kristův), který oživuje našeho padlého ducha Adamova. Všechny ty dobré věci, rodina, práce, umění, vzdělání, humor a zábava jistě mají své místo v životě křesťana, ale nesmějí se stát modlou jeho života, tedy něčím, v co doufá a na co spoléhá.

Podobné schema vztahu TĚLO – DUŠE – DUCH, které se vyskytuje v křesťanské literatuře, dává ducha člověka do centra kruhu, tělo je nádobou a duše je jakousi přechodovou mezinádobou, protože vyplňuje tělo a zároveň obklopuje ducha. Líbí se mi na tom ten fakt, že i duše je sama o sobě DUTÁ a proto naše pravé, skutečné JÁ v ní nemůže být, pouze si ho v ní uvědomujeme.

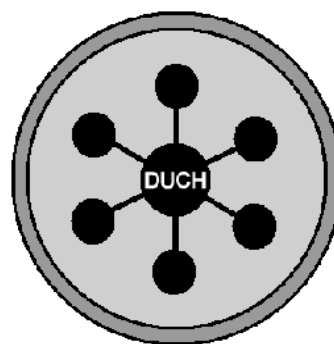
Nikdy jsem se zatím nesešel s poukazem také na to, že lidská duše je velmi složitě strukturovaná, nemá jen tři základní oblasti: VŮLE – ROZUM – CITY, ale spoustu dalších center a oblastí. Duše je vlastně tvořena ze samých vedlejších podcenter druhého, třetího, až entého řádu, které si na sobě můžeme uvědomovat jako své vlastnosti: Já tanečník, já organizátor, já výtvarník, já cestovatel, já a sex, já muzikant, já fotbalista, já a motorka, já technický tip, já diplomat, nebo také jako můj vztah např. k matematice, k politice, k ekologii, k fantasmii, k dětem, k zodpovědnosti, k humoru, k sebeironii atd. atd. Tedy vše má v naší duši své centrum a do nich si můžeme snadno projektovat své JÁ.

Proto si myslím, že je možná i opačná představa. Náš

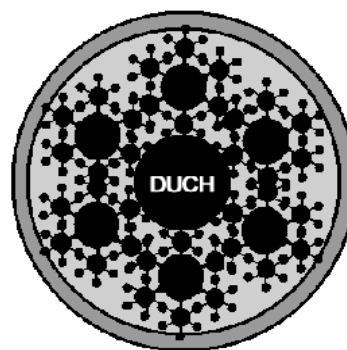

Padlý duch Adamův nalézá smysl života v některé z duševních oblastí

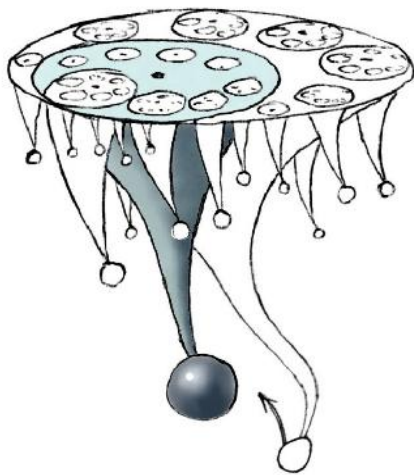
zbloudilý a od Boha odpadlý duch Adamův nechce být neustále v kontaktu s děsem vnitřní prázdnoty (Horror vacuui) a proto hledá útočiště v naší duši v nějakém nepravém nitru, kde se uvelebí a naše vědomí pak dostává dojem, že jsme našli smysl života. Ve skutečnosti jsme však osobní kontakt s Kristem nahradili modlou. Duch Svatý, který přichází do našeho pravého nitra, ruší tu prázdnotu, nahrazuje ji světlem a pokojem, začne pak proměňovat naši duši tím, že postupně naplní smysluplností každou dílčí část celé duše. Ty oblasti (vlastnosti), které vznikly hříchem, jako jakési nádory na duši: domýšlivost a nadutost, závist, pomlouvačnost, sarkasmus a jízlivost, hněvivost, cinismus, apod. odsekává, ale ty oblasti, které jsou původně stvořeny Bohem, kultivuje a šlechtí tak, aby nesly

„FALEŠNÁ“ NITRA V DUŠI

ORGANICKY SLOŽITÁ STRUKTURA DUŠE

Falešné nitro v duši přejímá funkci centra a celá duše se deformuje

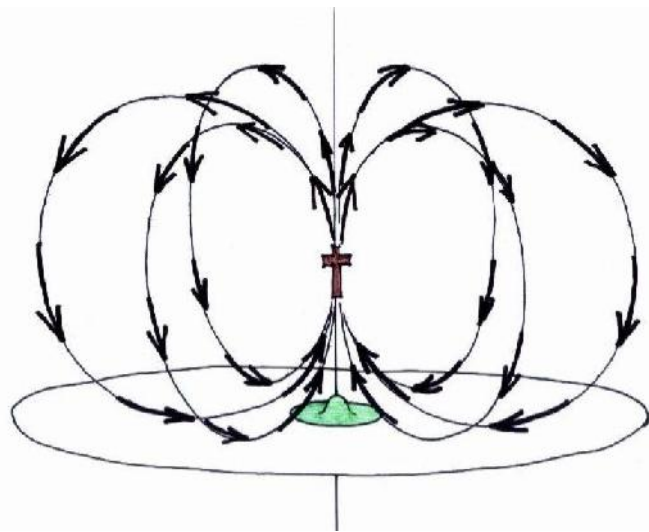
dobré ovoce. Nikdo jistě nemusí vynikat úplně ve všem, však také proto se scházíme v církvi, abychom se vzájemně doplňovali a pomáhali si tam, kde jsme slabší. Lidská duše je Bohem stvořena záměrně jako složitá, nemělo by tedy křesťanství znamenat její násilné omezování a oklešťování ze strachu z její náchylnosti k hříchu.

Duch Svatý přichází na základě víry v evangelium a na základě smlouvy s Kristem a přichází pouze do svého speciálního místa v našem nitru. Neměli bychom ho proto hledat ve své duši tam, kde není, v našich představách, nebo emocích. (Duch Svatý jistě také dává prorocký dar, možná někam na rozhraní vědomí a podvědomí, ve vidění obrazů, nebo slyšení Božího hlasu, častěji vybavení si konkrétních slov v mysli apod. Vždy je však třeba mít zkušenost a rozsuzovat Božím Slovem a Duchem.)

Duch Svatý promlouvá především do našeho svědomí a nevdává mu, když je v našem nitru ještě obsazeno všelijakým harampádím, počítejme však s tím, že brzy začne uklízet a burcovat naše svědomí.

Hlas Ducha Svatého v našem svědomí je vždy laskavý a povzbuzující, usvědčuje z hříchu, ale nikdy neobviňuje a nevyčítá, vždy dává naději a východisko.

Duch Svatý v nás také spolupracuje s Duchem Svatým, který je v nebesích a vane jako vítr směrem ke Kristovu kříži. Benny Hinn, autor knížky „Dobré ráno Duchu Svatý“ odpovídá na tu otázku, jestli máme ještě volat (v modlitbách) Ducha Svatého, když už jsme ho přijali do svého nitra, nebo by to byl projev nevíry? Odpověď zní rozhodně ano, volat, neboť Duch Svatý je v pohybu, je jako vítr a my jsme jako loď s plachtami na Ducha Svatého, které mají být stále napnuté. Každé nové vanutí Ducha Svatého přináší občerstvení, uzdravení, prorocká slova, nebo vidění a ukazuje směr.

Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. (Jan 3,8)

Duch Svatý v nás se modlí k Duchu Svatému za nás.

Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha, neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. (Římanům 8,27)

Schema „Proměna člověka“ ukazuje, že se nemáme jenom obrátit a shromáždit se ke Kristu, ale také proměnit do podoby Kristovy tak, abychom nesli ovoce Ducha. Stejně, jako žádná rostlina nezůstane jen u růstu svých zelených listů, ale změní směr i tvar, vyžene do květu, posléze do zralého plodu a nakonec vydá množství nových semen, tak i u nás by mělo dojít ke stejnému procesu.

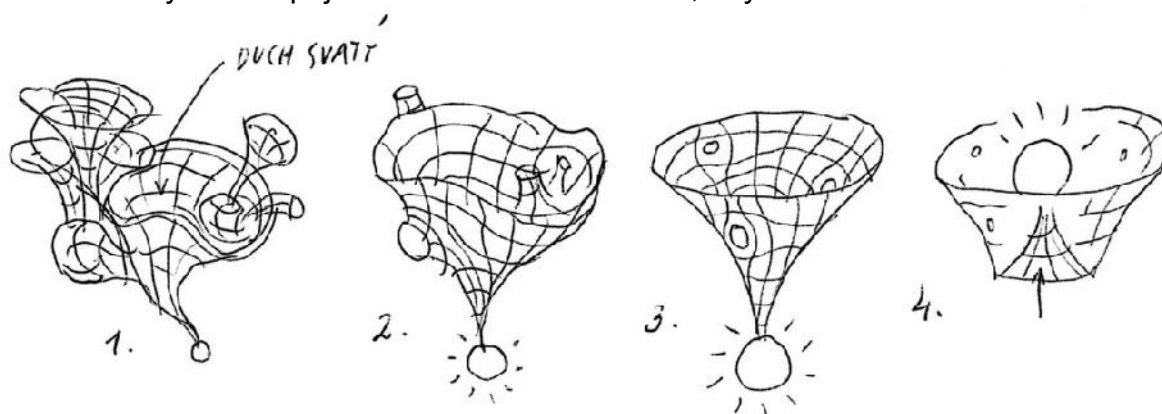
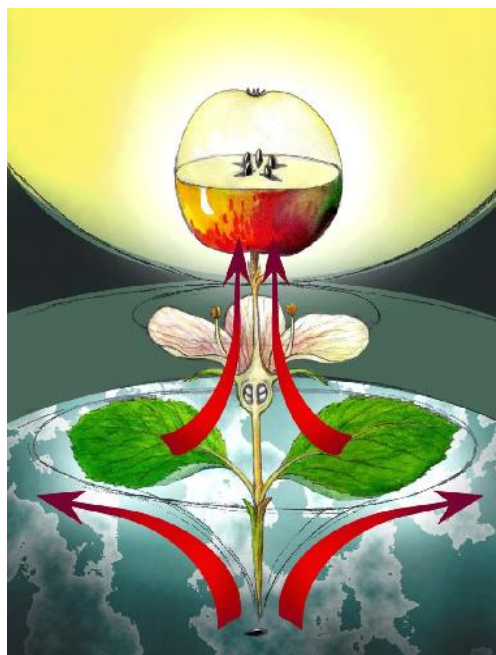
Listy, to je to, co může každý přirozený člověk ještě v Adamovi, je to první, vegetativní fáze, růst a rozpínání zelených ratolestí.

Květ, to je chvála a uctívání, ve kterém se otvíráme nebi.

Plody, to je ovoce Ducha Svatého, dávání a služba potřebným.

Množství nových semen, to je evangelizace, rozmnožení těch, co se narodili do Božího království.

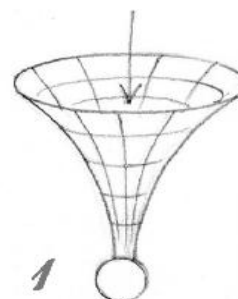
Všechno to, (kromě té první, vegetativní fáze), jsou dary pouze Ducha Svatého, neboť jsme hříchem všechnu tu schopnost ztratili. Aby Duch Svatý mohl začít tu proměnu, musí nejprve uzdravit, co dostal, naši duši, aby byla vůbec schopná a připravená ke startu. Zvláště alkoholičtí, nebo narkomani, většinou zatížení všelijakým okultismem, nebo psychedelickými představami démonického původu, musí projít vysvobozením a celkovým uzdravením do „normálního“ stavu, což může někdy trvat i několik let. Nikdo ať si nemyslí, že takový člověk se musí nejprve polepšit, aby se mohl stát křesťanem, nebo že je špatným křesťanem, když neroste ve víře stejně rychle jako ostatní. Ježíš je ten kdo zachraňuje a vysvobozuje. Nikoho, kdo k němu přijde nevyžene ven a žádný případ pro něj není beznadějný. Takový člověk je Kristem bezvýhradně přijat od samotného začátku, kdy uvěřil.

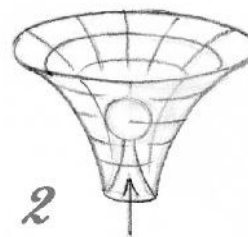
- 1) Alkoholik nebo narkoman přijímá Ducha Svatého, který si najde cestu do jeho nitra.
- 2) Duch Svatý ořezává „nádory“ závislostí, zlovykům a falešných názorů na jeho duši.
- 3) Duše je připravena k proměně, jizvy zůstávají.
- 4) Proměna započala, Duch Svatý se ujímá autority v jeho životě, duše se podvoluje.

Celý proces vnitřní proměny:

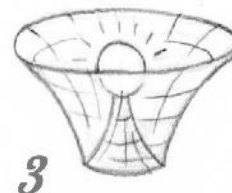
1. Duch Adamův je oživen Duchem svatým. Duše člověka je stále stejná a jeho smýšlení podle těla (po lidsku). Duch začíná promlouvat k jeho svědomí, ale zároveň dává nadpřirozený dar milosti (první lásky), člověk je přímo „zamilován“ do Krista, chvílemi si připadá, jak v sedmém nebi.

2. Zárodek nového vnitřního člověka roste, potřebuje být sycen čtením Bible. Svědomí je konfrontováno Božím Slovem, uvědomujeme si svou nezpůsobilost. Duch nám ukazuje nejzávažnější hříchy charakteru: vulgarita, sobectví, lenost, hněvivost, neodpuštění apod. Sám dává sílu to řešit.

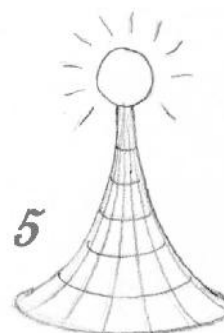
3. Duch začíná vládnout v životě křesťana, začíná také svítit do jeho okolí. Křesťanovi se začíná dařit řešit paradox víry, zcela zkončit se svým výkonem a přitom věc nevzdávat a zůstat stát ve víře před Pánem.

4. Dospělý křesťan. Jeho nitro je již z podstatné části proměněno do podoby Kristovy a nese ovoce Ducha. To, co zůstává ze starého, je už vlastně jen to, co souvisí s tělem.

5. Dokonalá proměna v „nebeštana“, ideální stav. Dosáhl ho snad jenom Ježíš na hoře proměnění. Proměna byla patrná i na jeho těle. (Matouš 17,1-8, Marek 9, 2-9, Lukáš 9, 28-36)

(Podrobný popis celé proměny je rozpracován v souboru „Bratrská náklonnost“)
Mám za to, že tato proměna je nadpřirozeně přirozená (nadpřirozeně organická), je součástí původního kódu Božího Slova ve stoření, tak, jak ho Bůh původně zamýšlel pro Adama i pro celé lidstvo. Také Adam v ráji, i kdyby nezhřešil, měl projít touto proměnou, měl být přetvořen z pozemšťana v nebeštana. Kód této proměny je, jako předobraz věcí nebeských, patrný ve všem, co Bůh stvořil – v přírodě. Snad nejlépe je to patrné u proměny housenky v motýla.